

De la barreja d'un periodista-poeta i un pintor n'ha sortit un llibre de poemes

Revista Prysma, 01/12/2004

El llibre es diu "Butte, gener a París". Jordi Cervera és qui posa la lletra, Josep Maria Rosselló els dibuixos.

Es tracta d'un viatge iniciàtic, és a dir, un trajecte ple d'experiències, en aquest cas, ambientat a París.

Segons l'autor, l'obra es pot llegir quasi com una novel·la d'amor però a través de la força de la poesia.

Cervera ha publicat altres llibres abans. "El Pintallavis", "Atzavara", "Como la vida misma" o el relat eròtic "Fluix fluït" són algunes de creacions d'aquest periodista de Reus que viu ara a Badalona.

Un hivern a França

D. Sam Abrams

Avui, 03/02/2005

Jordi Cervera (Reus, 1959) pertany a la feliç casta d'escriptors com ara Sebastià Alzamora, David Castillo, Ricard Creus, Maria Mercè Marçal, Miquel de Palol, Valentí Puig i Antoni Vidal Ferrando, que dominen simultàniament la poesia i la narrativa. La veritat és que és extremadament difícil arribar a conrear els dos gèneres amb el mateix grau de mestratge i no caure en el perill de fer novel·les de poeta o ser un novel·lista que fa versos.

En el cas concret de Jordi Cervera, qualsevol que hagi seguit la seva trajectòria literària de prop sabrà que el camí no ha estat gens fàcil. En principi, pesava excessivament el seu vessant de narrador i la seva poesia patia les conseqüències d'estar massa supeditada a la narrativa. Cervera no va voler conformar-se sent únicament narrador i renunciar a ser poeta perquè, en definitiva, la seva personalitat artística necessita les dues maneres d'expressió literària. Al poemari *Atzavara* (Arola, 2003), Cervera demostrava que ha guanyat la batalla amb la musa. I ara, per reblar el clau, ens presenta un nou treball poètic, *Butte, gener a París*, que provocadorament es passeja pels límits fronterers entre la poesia i la prosa, tant de tema com formalment. En l'àmbit temàtic, el poemari és una curiosa barreja entre un llibre de viatge, una història d'amor i un dietari personal, mentre que formalment els poemes dibuixen un arc que va des de l'haiku fins al poema en prosa, passant pel vers lliure. En definitiva, a *Butte, gener a París*, Cervera ha sabut explotar hàbilment aquest punt de tensió entre la poesia i la prosa, justament per acabar potenciant el lirisme del conjunt.

Algú podria pensar que la gràcia del llibre acaba aquí, en una proposta originalíssima de tipus temàtic i formal, però no. La proposta de canalitzar una crònica de viatge, una història d'amor i un dietari personal a través del vers i, de passada, experimentar amb els límits formals de la lírica, és només un punt de partida, una base o un pretext per llançar-se a explorar una sèrie de temes que vertebrin el llibre.

Cervera sap perfectament que el viatge és, al capdavant, una dislocació en l'espai que ens proporciona una ocasió única per al coneixement, el coneixement extern del nou i estrany entorn, i el coneixement de nosaltres mateixos en veure les nostres reaccions davant aquest nou i estrany entorn. A més, aquest circuit del coneixement es complica a *Butte, gener a París* perquè el poeta es troba davant una doble realitat exterior per conèixer: la ciutat i la seva companya.

L'EMOCIÓ DAVANT LA DESCOBERTA

I no cal dir que Cervera explota al màxim l'oportunitat pel coneixement que ell ha provocat amb l'estada a França durant unes vacances d'hivern. Dit d'una altra manera, no hem de deixar que la inquieta emoció i il·lusió davant la descoberta de la ciutat i el desplegament de la relació amorosa ens privi de veure la substància intel·lectual del llibre. En aquest sentit, *Butte, gener a París* conté una sèrie de reflexions en profunditat sobre geografia humana, el significat del viatge, la funció de l'art, les relacions humanes i el pas del temps. En el fons, però, el llibre sencer gira a l'entorn d'un sol tema, el temps, perquè la humanitat viu obsessionada pel pas del temps. Cervera ens fa sentir que el temps s'ho emporta tot i nosaltres estem atrapats en una lluita contradictòria entre viure el present intensament i mirar de superar el present a la recerca d'un sentit de permanència. El poeta i la seva companya representen l'ara i aquí, l'individualitat, el que és efímer, el present ple de vida i sensacions que voldria perpetuar, mentre la ciutat, amb la seva història i els seus monuments arquitectònics, escultòrics i pictòrics, representa la novetat i l'atracció, per una banda, i la col·lectivitat, la permanència i la immutabilitat, per l'altra. Al final, ens adonem que a *Butte, gener a París* Cervera utilitza el viatge a la capital francesa com una metàfora heroica de la vida.

I com la mateixa vida *Butte, gener a París* és agredolç perquè presenta dues cares al lector. D'entrada, trobem la primera impressió de plaer, emoció, frescor, agitació, diversitat i sorpresa, però després trobem els pensaments, els dubtes, les incerteses, el dolor, la melangia, les aspiracions incomplertes i la realitat pura i dura.

Butte, gener a París és una proposta poètica molt original i d'un gran interès humà i artístic. Què esperen els lectors?